

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1912.

Leto XIII.

Pesem moje mladosti.

Pesem mojih mladih let
je vesela, je radostna,
ah, prelepa je in sveža,
pesem moja ta mladostna!

Zibalo v zibelki borni
res me sito ni razkoštvo,
svoje tožne pesmi pelo
vedno mi je le uboštvo ...

Zibko mojo, dete speče
v njej — je vzela pod pazduho
moja mamka in hitela
ven na polje, v jutro gluho ...

Med ržjo in med cvetovi,
tam sem sanjal, tam sem spaval,
da čez njive trudne, potne
miren je večer priplaval.

Zibko borno, mene sinka
vzela mama spet v naročje,
nesla naju v hiško drobno
tja po cesti mimo koč je.

In zamolkli so koraki
v veži zdramili tihoto
kot zvonovi presvečeni
sveto Veliko soboto.

Pa sem zrastel ... Zaklenila
mama dolg čas spet je v vežo,
in jaz lahkih nog za njo
sem skakljal v prirodu svežo.

Ah, in vzljubil sem prirodu:
gozdek tihi, trate mirne,
tja čez vas, prebelo cesto,
sveže njive, njive širne.

In v visoki travi tamkaj
koncem njive sem pogleal,
z murni sem se pogovarjal,
se s kobilicami kregal.

Volka božjega lovil sem
in nadlegoval ga s prošnjo:
„Daj prinesi, daj prinesi
mi z Gorjancev zlatkov mošnjo!“

In metuljčke živokrile
tam po lokl sem naganjal —
koščno truden in upehán
v travi mladi sem zasaňjal ...

Pesem mojih mladih let
je vesela, je radostna,
ah, prelepa je in sveža
pesem moja ta mladostna!

Cvetko Gorjančev.